



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 455

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 iunie 2003

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 255 din 17 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată și modificată prin Legea nr. 288/2002	1-3	calificare a personalului tehnic de deservire și a coordonatorului de securitate pentru distracția extremă, NT1-2002	3-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
145/626. — Ordin al ministrului industriei și resurselor și al ministrului sănătății și familiei pentru aprobarea Normativului referitor la autorizarea și gradul de		364/619. — Ordin al ministrului industriei și resurselor și al ministrului sănătății și familiei privind aprobarea Metodologiei pentru efectuarea analizei de risc în exploatare, MT1-2002	9-12
		759 bis. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind comercializarea produselor supuse autorizării.....	12-13
ACTE ALE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE			
		Decizia nr. II din 31 martie 2003	14-15
		Decizia nr. III din 31 martie 2003	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 255 din 17 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată și modificată prin Legea nr. 288/2002

Nicolae Popa — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent șef

„Est-Invest“ — S.R.L. din Rădăuți în Dosarul nr. 1.808/2002 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neînte-meiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.808/2002, **Judecătoria Câmpulung Moldovenesc a sesizat Curtea Constituțională cu excepția**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată și modificată prin Legea nr. 288/2002, excepție ridicată de Societatea Comercială

de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată și modificată prin Legea nr. 288/2002. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de intimata-creditoare Societatea Comercială „Est-Invest” — S.R.L. din Rădăuți într-o cauză civilă al cărei obiect este contestația la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) și art. 41 alin. (1), fiind, în același timp, în contradicție și cu dispozițiile Codului de procedură civilă privind executarea silită, cuprinse în art. 371¹ și 374 alin. 4, pe care le lipsește de eficiență juridică. În acest sens, arată că, deși nu pot fi considerați cetățeni, totuși, în virtutea art. 16 alin. (1) din Constituție, statul și societățile comerciale „dețin același statut de egalitate”, iar potrivit alin. (2) din acest text constituțional, „Nimeni nu este mai presus de lege”. Or, prin textul de lege criticat, statul se sustrage executării silite împotriva sa, autosituându-se deasupra cadrului general al Constituției, ca și a Codului de procedură civilă. De asemenea, consideră că, prin suspendarea lichidării creanțelor stabilite asupra sa prin sentințe judecătorești definitive, irevocabile și executorii, statul înfrânge dispozițiile constituționale ale art. 41 alin. (1) privind garantarea creanțelor asupra statului.

Judecătoria Câmpulung Moldovenesc apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, consideră că prevederile legale criticate nu înfrâng art. 41 alin. (1) din Constituție atât timp cât, potrivit tezei a doua din același text constituțional, limitele și conținutul dreptului de proprietate și ale drepturilor de creanță sunt stabilite prin lege. De altfel, instanța apreciază că executarea silită a titlurilor executorii este posibilă și în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, care, în art. 2, prevede obligația ordonatorilor principali de credite bugetare de a dispune toate măsurile ce se impun în vederea asigurării creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii. În același sens, arată că eventualele întârzieri în executare sunt sancționate cu penalități de întârziere până la data achitării debitului în integralitatea sa, așa încât nu sunt de natură a crea un prejudiciu real creditoarei. Astfel fiind, instanța apreciază că nu poate fi reținută critica autorului excepției cum că, prin dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, se creează vreunei părți o poziție procesuală privilegiată sau că se limitează drepturile creditorilor la recuperarea creanțelor lor. În ceea ce privește susținerea referitoare la ineficiența art. 371¹ și, respectiv, art. 379 alin. 4, instanța arată că „acestea nu au legătură cu excepția de neconstituționalitate ridicată”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, apreciind ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, arată că Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 „nu conține nici o referire la interdicția executării asupra bunurilor din inventarul instituțiilor publice aparținând domeniului privat, care rămân supuse în continuare dispozițiilor de drept comun privind executarea silită”, singura derogare instituită privind executarea silită prin poprire. Guvernul consideră însă că sensul acestei derogări este acela de a institui o ordine financiară pentru a preveni blocarea activității instituțiilor publice prin poprirea conturilor bugetare ale acestora fără a ține seama de destinația sumelor stabilită prin buget, fapt ce nu poate fi socotit ca o încălcare a dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție, mai ales dacă se au în vedere prevederile tezei a doua din acest text

constituțional. În sprijinul acestor argumente este invocată jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 288/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 23 mai 2002. Aceste dispoziții legale au următoarea redactare:

„Art. 1. — Executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice în temeiul titlurilor executorii se realizează din sumele aprobate prin bugetele acestora la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă.

Art. 2. — Ordonatorii principali de credite bugetare au obligația să dispună toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, în condițiile legii, pentru asigurarea în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii.

Art. 3. — În procesul executării silite a sumelor datorate de către instituțiile publice în baza unor titluri executorii trezoreria statului poate efectua numai operațiuni privind plăți dispuse de către ordonatorii de credite, în limita creditelor bugetare și a destinațiilor aprobate potrivit legii.

Art. 4. — Persoanele care efectuează operațiuni de plăți prin trezoreria statului, cu încălcarea prevederilor prezentei ordonanțe, sunt pedepsite potrivit legii.”

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege se invocă încălcarea următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 16: „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege. [...]”

— Art. 41 alin. (1): „Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său. Astfel, prin Decizia nr. 202 din 4 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 6 noiembrie 2002, și Decizia nr. 326 din 26 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 11 martie 2003, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 sunt în concordanță cu prevederile și principiile constituționale. În acest sens, Curtea a reținut că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 au fost reglementate condițiile în care se realizează executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu respectarea principiilor prevăzute în Constituție și legea finanțelor publice.

Astfel, în deplină concordanță cu art. 136 alin. (1) din Constituția României, care prevede că „Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale [...] instituțiilor publice sunt reglementate prin lege”, Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, a stabilit reguli cu caracter general privind utilizarea

de către instituțiile publice a sumelor alocate de la bugetul de stat, în vederea acoperirii cheltuielilor impuse de funcționarea acestora. În acest context, Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 are rolul de a reglementa condițiile în care se realizează executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu respectarea principiilor prevăzute în Constituție și în legea finanțelor publice.

Deși prin dispozițiile legale criticate se instituie anumite limite ale executării, în sensul că aceasta nu se poate face asupra oricăror resurse bănești ale instituțiilor publice, ci numai asupra celor alocate de la buget în acest scop, aceasta nu împiedică executarea silită a obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, de vreme ce, potrivit art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, este instituită obligația pentru ordonatorii de credite de a lua „*toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, [...] pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii*”. Astfel fiind, dispozițiile legale criticate nu pot fi considerate ca instituind o discriminare a creditorului în favoarea statului, așa cum se susține în motivarea excepției, ci ca o normă de pro-

tecție de interes general, fiind de neconceput ca pe calea executării silită a unui titlu executoriu să se ajungă la lipsirea unei instituții publice de resursele financiare destinate acoperirii altor cheltuieli decât cele stabilite prin titlul executoriu. De altfel, o asemenea măsură de protecție a debitorului nu este singulară în legislația execuțională, fiind amintite în acest sens prevederile art. 406 din Codul de procedură civilă, prin care se prevede exceptarea de la urmărirea silită a unor bunuri ale debitorului și ale familiei acestuia.

Neintervenind elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Ca atare, Curtea consideră că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, nu încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1), invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate de către autorul acesteia.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (6) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată și modificată prin Legea nr. 288/2002, excepție ridicată de Societatea Comercială „Est-Invest” — S.R.L. din Rădăuți în Dosarul nr. 1.808/2002 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR
Nr. 145 din 14 martie 2003

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI FAMILIEI
Nr. 626 din 20 iunie 2003

ORDIN

pentru aprobarea Normativului referitor la autorizarea și gradul de calificare a personalului tehnic de deservire și a coordonatorului de securitate pentru distracția extremă, NT1 — 2002

În temeiul art. 11 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1.102/2002 privind regimul de introducere pe piață și de exploatare a echipamentelor pentru agrement,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul industriei și resurselor și ministrul sănătății și familiei emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normativul referitor la autorizarea și gradul de calificare a personalului tehnic de deservire și a coordonatorului de securitate pentru distracția extremă,

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

NT1–2002, ediția 1, cuprins în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartoș

INSPECȚIA DE STAT PENTRU CONTROLUL CAZANELOR,
 RECIPIENȚELOR SUB PRESIUNE ȘI INSTALAȚIILOR DE RIDICAT
 — ISCIR —

N O R M A T I V

referitor la autorizarea și gradul de calificare a personalului tehnic de deservire și a coordonatorului de securitate pentru distracția extremă, NT1—2002

Ediția 1

Colecția Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor,
 Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat — ISCIR

— Ediție oficială —

1. Termeni și definiții

1.1. *coordonator de securitate* — persoana angajată, calificată și, după caz, autorizată, desemnată de organizator pentru a veghea la securitatea echipamentului, a consumatorilor, precum și a terțelor persoane în timpul distracției extreme;

1.2. *deținătorul (exploatantul) echipamentului* — persoană fizică sau juridică deținătoare cu orice titlu a unui echipament pentru agrement pe care îl pune la dispoziție consumatorilor;

1.3. *distracție extremă* — activitate oferită de un organizator prin intermediul unui echipament pentru agrement unuia sau mai multor consumatori în scop de distracție sau de recreere și la care senzația de pericol sau de provocare pe care o resimte consumatorul îl incită în principal să participe;

1.4. *manevrant* — personal autorizat și calificat care asigură funcționarea în condiții de securitate a echipamentelor/instalațiilor montate și utilizate în cadrul parcurilor de distracții;

1.5. *producător extern* — persoană fizică sau juridică ce își asumă responsabilitatea proiectării și fabricării echipamentelor/instalațiilor montate și utilizate în parcurile de distracții și spațiile de joacă și întocmește în scris declarația de conformitate.

1.6. *producător intern* — agent economic care își asumă responsabilitatea proiectării și fabricării echipamentelor/instalațiilor montate și utilizate în parcurile de distracții și spațiile de joacă și întocmește în scris declarația de conformitate.

2. Autorizarea personalului tehnic de deservire (manevrantului) pentru echipamentele/instalațiile montate și utilizate în parcurile de distracții

2.1. Personalul tehnic de deservire (manevrantul) pentru echipamentele/instalațiile montate și utilizate în parcurile de distracții trebuie să fie instruit de către producătorul sau deținătorul (cu acordul producătorului) echipamentului sau instalației. Nu este necesară autorizarea manevranților de către ISCIR—INSPECT.

2.2. Pentru a fi admiși în vederea instruirii, candidații trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) au vârsta de cel puțin 18 ani împliniți;

b) îndeplinesc condițiile de sănătate pentru manevrarea echipamentului/instalației și prezintă o adeverință medicală cu mențiunea „Apt pentru manevrarea echipamentului/instalației“;

c) fac dovada că au absolvit învățământul obligatoriu.

2.3. Instruirea teoretică se va efectua pe baza programei analitice specificate în anexa A, care prevede minimum de cunoștințe necesare și de durată a cursurilor.

De la caz la caz, în funcție de complexitatea instalațiilor și a lucrărilor practice ce trebuie să fie efectuate, programa analitică menționată va fi dezvoltată corespunzător.

2.4. Practica obligatorie pe echipament/instalație, care va cuprinde minimum 150 de ore, se va efectua sub stricta supraveghere a producătorului sau deținătorului, cu respectarea strictă a Normelor privind protecția muncii.

2.5. La finalizarea instruirii teoretice și practice candidații vor fi examinați de producătorul sau deținătorul echipamentului/instalației.

2.6. Rezultatele examinării vor fi consemnate într-un proces-verbal. Candidaților admiși li se vor elibera de către cel care i-a instruit și examinat un carnet de manevrant, al cărui model este prezentat în anexa C.

2.7. Carnetul de manevrant este valabil numai în cadrul unității care l-a eliberat.

2.8. Pentru îmborsăvirea cunoștințelor profesionale, manevranții vor fi instruiți periodic, o dată cu instructajul de protecția muncii, de către personalul tehnic de specialitate desemnat pentru acest scop de către conducerea agentului economic deținător de instalații, iar rezultatele instruirii periodice vor fi consemnate într-un proces-verbal.

2.9. Persoanele autorizate, în conformitate cu prevederile prezentului normativ, vor fi examinate anual pentru verificarea cunoștințelor profesionale și a deprinderilor practice de către o comisie numită de conducerea agentului economic deținător la care acestea își desfășoară activitatea.

Din comisie va face parte obligatoriu și responsabilul cu supravegherea și verificarea tehnică a instalațiilor (RSVTI), autorizat de ISCIR—INSPECT.

Rezultatele examinărilor vor fi consemnate într-un proces-verbal de verificare.

2.10. Persoanele instruite, în conformitate cu prevederile prezentului normativ, au obligația să se prezinte anual la examinarea medicală, prezentând rezultatul comisiei menționate la pct. 2.9.

2.11. Persoanelor instruite, în conformitate cu prevederile prezentului normativ, care practică activitatea operativă pentru care dețin carnet de manevrant și nu se prezintă la examinările menționate la pct. 2.9 și 2.10 sau persoanelor instruite care, în urma examinărilor respective, obțin rezultate necorespunzătoare li se vor retrage carnetele de manevrant de către agentul economic deținător de instalații la care lucrează posesorii carnetelor pe timp limitat sau definitiv, după caz.

2.12. Persoanele care au întrerupt mai mult de un an practicarea activității operative pentru care sunt instruite pot să reia practicarea activității operative respective numai cu condiția respectării prevederilor pct. 2.9 și 2.10.

2.13. Personalul instruit în conformitate cu prevederile prezentului normativ poate fi verificat de către inspectorii de specialitate ai ISCIR-INSPECT, precum și de către organele în drept ale agentului economic deținător la locul de muncă, în timpul efectuării activităților de operare/deservire a instalațiilor, cu privire la modul cum își îndeplinește sarcinile de serviciu și cum aplică cunoștințele teoretice și practice.

Verificarea se va efectua în prezența RSVTI sau a altor persoane competente desemnate de conducerea agentului economic. În cazul în care în urma verificărilor efectuate se constată deficiențe tehnice la instalații, datorate personalului de deservire autorizat, sau alte abateri care periclitează securitatea în funcționare a instalațiilor, în funcție de gravitatea lor, se vor lua următoarele măsuri:

a) sesizarea conducerii agentului economic deținător pentru aplicarea de sancțiuni prevăzute în regulamentul de ordine interioară;

b) aplicarea unei amenzi, în cazul în care abaterea se încadrează în prevederile legislației în vigoare privind stabilirea și sancționarea contravențiilor;

c) retragerea carnetului de manevrant pe timp limitat sau definitiv, în funcție de gravitatea abaterii comise.

Măsurile menționate mai sus se vor lua pe baza procesului-verbal de verificare tehnică (al cărui model este prezentat în anexa B) întocmit de cei care constată abaterile.

2.14. În cazul în care manevrantul se prezintă la locul de muncă sub influența alcoolului sau deservește instalația necorespunzător, astfel încât periclitează securitatea în funcționare a acesteia, conducerea agentului economic deținător, pe lângă sancțiunile prevăzute în regulamentul de ordine interioară, poate retrage carnetul de manevrant pe termen limitat sau definitiv.

2.15. Personalul instruit, conform prevederilor prezentului normativ, este obligat să poarte permanent, la locul de muncă, carnetul de manevrant asupra sa. Lipsa carnetului de manevrant, la verificarea efectuată de către persoanele îndreptățite, este echivalentă cu exploatarea instalațiilor de către personal neinstruit pentru operare/deservire și se sancționează conform prevederilor legale.

3. Autorizarea coordonatorului de securitate pentru distracția extremă

3.1. Autorizația coordonatorului de securitate se eliberează pentru fiecare categorie de distracție extremă pe o perioadă limitată de timp nu mai mare de 1 an și pentru o locație determinată. Modelul autorizației este prezentat în anexa D.

3.2. În cazul în care una dintre condițiile de autorizare menționate la pct. 3.1 se modifică, autorizația coordonatorului de securitate își pierde valabilitatea fiind necesară solicitarea unei autorizații noi.

3.3. Pentru obținerea autorizației coordonatorului de securitate, organizatorul distracției extreme trebuie să prezinte la ISCIR-INSPECT următoarele:

a) adresă de solicitare a autorizării coordonatorului de securitate;

b) schema de desfășurare a distracției extreme;

c) dosarul coordonatorului de securitate care va cuprinde:

- copie de pe actul de identitate al coordonatorului de securitate;

- copie de pe actul de absolvire a învățământului minim obligatoriu;

- decizie/împuternicire de numire a coordonatorului de securitate al distracției extreme, conform modelului din anexa E;

- certificat medical pe care să fie menționat „Apt pentru lucrul în condiții extreme”. Certificatul medical este considerat valabil pentru o perioadă de maximum 30 de zile de la data emiterii;

d) memoriu justificativ care trebuie să conțină cel puțin:

- lista echipamentelor și produselor specifice utilizate la distracția extremă;

- locul desfășurării distracției extreme;

- perioada de desfășurare a distracției extreme;

e) copie de pe contractul prin care este asigurată asistența medicală.

3.4. Eliberarea autorizației se va face după examinarea persoanei/persoanelor propuse pentru „coordonator de securitate” privind desfășurarea distracției extreme, în condițiile prevăzute în prezentul normativ.

*ANEXA A
la normativ*

PROGRAMA ANALITICĂ pentru cursul de pregătire în vederea instruirii manevranților echipamentelor/instalațiilor montate și utilizate în parcurile de distracții

I Partea teoretică și practică	Numărul orelor de predare	
	Teoretică	Practică
a) Noțiuni generale — Felurile curentului electric; Surse de curent folosite la instalația unui (unei) echipament (instalații) — Protecția prin legare electrică la pământ — Siguranțe, contacte, electromagneți, relee, automate de protecție etc.	4	4
b) Descrierea echipamentului/instalației — Descrierea ansamblurilor părții mecanice; Gabarite; Spații de siguranță — Descrierea ansamblurilor părții electrice (instalația electrică, sistemele de comandă și acționare, panoul de comandă și iluminat etc.) — Descrierea ansamblurilor părții hidraulice — Descrierea ansamblurilor părții pneumatice	10	6
c) Componente de securitate	12	6
d) Dispozitive de frânare (descriere, rol, tipuri existente, mod de funcționare, reglare și verificare)	6	12

I Partea teoretică și practică	Numărul orelor de predare	
	Teoretică	Practică
e) Factori de risc	4	6
f) Manevrarea și exploatarea echipamentelor/instalațiilor montate și utilizate în parcurile de distracții – Manevre permise și nepermise; Cauzele deranjamentelor – Organizarea exploatării; Cartea echipamentului/ instalației; Registrul de supraveghere	16	72
g) Întreținerea, revizia, reparația și verificarea tehnică oficială – Întreținerea echipamentelor/instalațiilor – Repararea echipamentelor/instalațiilor – Verificarea tehnică oficială; Autorizația de funcționare; Încercări statice și dinamice; Verificări periodice la scadență	6	40
h) Avarii și accidente la echipamente/instalații	2	—
i) Legislația în vigoare privind protecția muncii	4	4
j) Echipamentul de protecție specific instalației/ echipamentului		
k) Măsuri de prim ajutor în caz de avarii, de incendiu și în caz de accidente etc.		
l) Legislație, instrucțiuni	2	—
m) Decretul nr. 587/1973 și Decretul nr. 417/1985		
n) PT – Colecția ISCIR în vigoare pentru echipamentele/ instalațiile montate și utilizate în parcurile de distracții și pentru autorizarea personalului de deservire		
o) Instrucțiuni tehnice interne întocmite de deținător. Noțiuni generale		

Recapitulatie:

I Partea teoretică 66 de ore
 Partea practică 150 de ore
 II Verificarea însușirii cunoștințelor 1–2 ore/candidat

ANEXA B
la normativ

ROMÂNIA Inspecția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat – ISCIR –	Proces-verbal de verificare tehnică nr.	INSPECȚIA TERITORIALĂ Adresă Telefon Fax
--	--	---

Încheiat astăzi,, cu ocazia efectuat în baza Hotărârii Guvernului nr. 1.340/2001, a Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 și a Decretului nr. 587/1973, modificat și completat prin Decretul nr. 417/1985, aplicabile, și Prescripțiilor tehnice, Colecția ISCIR, la tip cu numărul de fabricație/inventar și cartea instalației nr., având parametrii ultimei verificări

Denumirea agentului economic din localitatea
 str. nr., județul/sectorul, codul fiscal
 Verificarea s-a efectuat la din localitatea
 str. nr., județul/sectorul

Subsemnatul¹⁾, am constatat următoarele:

Am dat următoarele dispoziții:

După această verificare s-a admis²⁾:

.....
 Scadența următoarei verificări se fixează la data de
 Pentru această verificare se va plăti suma de lei de către
 din localitatea, str. nr., județul/sectorul
 în contul nr. deschis la Banca, filiala

Am luat cunoștință

<i>Organul de verificare,</i>	<i>Directorul agentului economic sau delegatul său,</i>	<i>Responsabilul cu supravegherea și verificarea tehnică,</i>	<i>Delegatul agentului economic montator, reparator,</i>
.....
.....

1) Funcția, numele și prenumele.

2) Se vor înscrie parametrii de funcționare a instalației, în funcție de felul (tipul) acesteia.

*ANEXA C
la normativ*

<p>Agent economic¹⁾ RC/CUI²⁾</p> <p style="text-align: center;">CARNET DE MANEVRAȚ Nr. din</p> <p>Nume Prenume CNP³⁾ Tipul instalației</p> <p>DIRECTOR/MANAGER (semnătură și ștampilă)</p> <p>.....</p> <p>Prezentul carnet este valabil numai pentru agentul economic sus-menționat.</p>	<p style="text-align: center;">VIZE ANUALE⁴⁾</p> <table border="1" style="width: 100%; height: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%; height: 50px;"></td> <td style="width: 33%; height: 50px;"></td> <td style="width: 33%; height: 50px;"></td> </tr> <tr> <td style="height: 50px;"></td> <td style="height: 50px;"></td> <td style="height: 50px;"></td> </tr> <tr> <td style="height: 50px;"></td> <td style="height: 50px;"></td> <td style="height: 50px;"></td> </tr> </table>									

1) Se va înscrie denumirea completă a agentului economic.

2) RC/CUI — Număr de înregistrare la registrul comerțului sau codul unic de înregistrare.

3) CNP — Codul numeric personal al manevrantului.

4) Se vor înscrie: numărul procesului-verbal/data, semnătura directorului (managerului) și ștampila agentului economic.

*ANEXA D
la normativ*

A U T O R I Z A Ț I A
coordonatorului de securitate al distracției extreme

Numele
 Prenumele
 Data nașterii
 Locul nașterii
 Agentul economic

VALABILITATEA AUTORIZAȚIEI

Tipul distracției extreme	Decizia/ împuternicirea de numire Nr. și data	Proces-verbal Nr. și data	Valabilitate		Locația	Inspector ISCIR Semnătura și ștampilă
			De la	Până la		

Coordonatorul de securitate al distracției extreme este obligat să cunoască și să respecte întocmai prevederile legislației în vigoare și prescripțiile tehnice, sarcinile lui fiind cele care rezultă din prescripțiile tehnice, Colecția ISCIR.

Data emiterii
 Nr.
 ISCIR—INSPECT IT
 Semnătura și ștampilă

ANEXA E
la normativ

Decizie/împuternicire de numire a coordonatorului de securitate al distracției extreme, propus de agentul economic să fie autorizat de ISCIR—INSPECT (numai pentru persoane juridice organizatoare de distracție extremă)

Antetul agentului economic

DECIZIE Nr.
din

Unitatea, reprezentată prin
manager (director),

având în vedere legislația cu privire la organizarea și desfășurarea distracției extreme, organizatorul acesteia este obligat să numească un coordonator de securitate care să fie autorizat de ISCIR—INSPECT, în vederea aplicării măsurilor prevăzute de prescripțiile tehnice,

DECIDE:

1. Domnul/Doamna, de specialitate, având funcția de, în perioada, pe amplasamentul: localitatea, str. nr., județul/sectorul, se numește coordonator de securitate al distracției extreme, urmând a fi autorizat de ISCIR—INSPECT.

2. Coordonatorul de securitate al distracției extreme este obligat să cunoască și să respecte întocmai prevederile legislației în vigoare și prescripțiile tehnice, sarcinile lui fiind cele care rezultă din prescripțiile tehnice, Colecția ISCIR.

3. Activitatea coordonatorului de securitate al distracției extreme va fi condusă și îndrumată de, care răspunde împreună cu acesta de luarea măsurilor pentru aplicarea legislației în vigoare și a prescripțiilor tehnice.

4. Încălcarea obligațiilor prevăzute de prescripțiile tehnice, Colecția ISCIR, atrage, după caz, răspunderea disciplinară, materială, civilă sau penală a celor vinovați.

5. Prezenta decizie anulează decizia anterioară nr. din și intră în vigoare după autorizarea coordonatorului de securitate de către ISCIR—INSPECT.

Manager,

.....
(Numele, prenumele,
semnătura și ștampila)

Oficiul juridic

.....
(Numele, prenumele
și semnătura)

Împuternicirea coordonatorului de securitate al distracției extreme (numai pentru persoane fizice organizatoare de distracție extremă)

ÎMPUTERNICIRE

din

Subsemnatul, domiciliat în localitatea, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, posesor al actului de identitate seria nr., eliberat la data de de Poliția, în calitate de organizator al distracției extreme de tipul, îl/o împuternicesc pe domnul/doamna, domiciliat/domiciliată în localitatea, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, posesor/posesoare al/a actului de identitate seria nr., eliberat la data de de Poliția, să îndeplinească atribuțiile de coordonator de securitate al distracției extreme mai sus menționate, în perioada, pe amplasamentul: localitatea, str. nr., județul/sectorul

Data

.....

Semnătura

.....

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR
Nr. 364 din 19 iunie 2003

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI FAMILIEI
Nr. 619 din 20 iunie 2003

ORDIN

privind aprobarea Metodologiei pentru efectuarea analizei de risc în exploatare, MT1—2002

În aplicarea art. 11 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.102/2002 privind regimul de introducere pe piață și de exploatare a echipamentelor pentru agrement,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere referatele de aprobare prezentate,

ministrul industriei și resurselor și ministrul sănătății și familiei emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia pentru efectuarea analizei de risc în exploatare, MT1—2002, ediția 1, cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartoș

ANEXĂ

INSPECȚIA DE STAT PENTRU CONTROLUL CAZANELOR,
RECIPIENTELOR SUB PRESIUNE ȘI INSTALAȚIILOR DE RIDICAT
— ISCIR —

METODOLOGIE

pentru efectuarea analizei de risc în exploatare, MT1—2002

Ediția 1

Colecția Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor,
Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat — ISCIR

— Ediție oficială —

1. Analiza de risc în exploatare

1.1. Analiza riscurilor în exploatare comportă succesiv următoarele:

a) identificarea potențialelor pericole ce pot apărea la echipamentul/instalația montat/montată și utilizat/utilizată în parcurile de distracții și spațiile de joacă în timpul exploatării sale;

b) determinarea și descrierea precisă a riscurilor corespunzătoare pentru securitatea consumatorilor în timpul exploatării echipamentului/instalației montat/montate și utilizat/utilizate în parcurile de distracții și spațiile de joacă;

c) evaluarea acestor riscuri.

2. Definiții

Termenii pericol și risc trebuie să fie definiți foarte precis.

Pericol: — prezența unui factor fizic, mecanic sau funcțional care la un moment dat și în anumite condiții poate afecta sănătatea persoanelor;

— o sursă potențială de leziune fizică sau de prejudiciere a sănătății persoanelor;

— o proprietate intrinsecă dăunătoare sănătății persoanelor.

Risc: — probabilitatea apariției unui efect nedorit la nivelul organismului uman, generat de existența unui pericol; — o combinație a celei mai importante daune posibile și a probabilității de apariție a acestei daune.

Un risc decurge dintr-un pericol.

Un pericol este la originea unuia sau mai multor riscuri.

Această definiție ne permite să constatăm că înainte de a putea estima riscurile inerente trebuie să se identifice pericolele asociate unui/unei echipament/instalații.

3. Aspecte ale pericolelor ce trebuie luate în considerare în cadrul evaluării riscului în exploatare (după caz):

3.1. pericole care rezultă din caracteristicile terenului pe care sunt amplasate echipamentele/instalațiile din parcurile de distracții și spațiile de joacă;

3.2. pericole care rezultă din dispunerea echipamentelelor/instalațiilor în parcurile de distracții și spațiile de joacă în vecinătatea instalațiilor existente;

3.3. pericole care rezultă din modificări substanțiale la echipamentele/instalațiile din parcurile de distracții și spațiile de joacă;

3.4. pericole care rezultă din materialul abandonat;

3.5. pericole care rezultă din situarea parcurilor de distracții și a spațiilor de joacă în raport cu căile de acces;

3.6. pericole care rezultă din împrejurări;

3.7. pericole care rezultă din diferențele de înălțime;

3.8. pericole care rezultă din mobilierul urban;

3.9. pericole care rezultă dintr-o iluminare naturală sau artificială insuficientă a mediului înconjurător;

3.10. pericole care rezultă din mediul înconjurător natural;

3.11. pericole care rezultă din lipsa de informare a adulților care supraveghează, în ceea ce privește riscurile;

3.12. pericole care rezultă din accesibilitatea spațiului de joacă însuși și din situarea sa, ținându-se seama de necesitățile de acces la acesta în caz de defecțiuni, stare de urgență și de evacuare;

3.13. pericole care rezultă din imposibilitatea de a obține echipamente de protecție individuală;

3.14. pericole care rezultă din aptitudinile limitate ale consumatorilor;

3.15. pericole care rezultă din vandalism;

3.16. pericole care rezultă din contaminare biologică;

3.17. pericole care rezultă din portanța insuficientă a echipamentului, ținându-se cont de rezistența, rigiditatea și capacitatea de deformare a materialelor utilizate;

3.18. pericole care rezultă din pierderea echilibrului echipamentului/instalației, ținându-se seama de susținerea echipamentului/instalației, de caracteristicile solului și de fixarea echipamentului/instalației pe acesta, precum și de încercările eventuale ale echipamentului/instalației;

3.19. pericole care rezultă din utilizarea echipamentului/instalației, printre care tăierea, precipitarea, strangularea, strivirea, asfixierea, înecul, șocul și supraîncărcarea corpului uman;

3.20. pericole care rezultă din lovirea consumatorilor, ținându-se cont de proprietățile de atenuare la impactul cu solul și de natura suprafeței acestuia;

3.21. pericole care rezultă din interacțiunile eventuale ale echipamentului/instalației și ale consumatorilor cu mediul înconjurător și cu publicul;

3.22. pericole care rezultă din mediul ambiant din spațiile închise, inclusiv lipsa de ventilație și de luminozitate;

3.23. pericole care rezultă dintr-un incendiu sau dintr-o electrocutare;

3.24. pericole care rezultă din radiații nefaste;

3.25. pericole care rezultă din montajul necorespunzător al echipamentului/instalației;

3.26. pericole care rezultă din posibilitatea insuficientă de supraveghere;

3.27. pericole care rezultă dintr-o întreținere necorespunzătoare și dintr-o administrare defectuoasă;

3.28. pericole care rezultă dintr-o lipsă de informare a consumatorilor în ceea ce privește riscurile;

3.29. pericole care rezultă din lipsa de cunoștințe, de pregătire și de experiență a personalului de deservire și de supraveghere.

4. Etapele analizei de risc

4.1. Prima etapă: Determinarea limitelor

Trebuie să se determine mai întâi limitele produsului sau serviciului. Aceste limite încep cu limitele în spațiu. Persoanele responsabile cu aprecierea riscului trebuie, în special, să fie conștiente de aceste limite. Se pot pune următoarele întrebări:

— Ce se înțelege prin utilizare preconizată (așteptată)?

Trebuie să ne gândim la cel care va utiliza echipamentul/instalația și în ce împrejurări. Trebuie să se țină seama de comportamentul normal al consumatorului. Persoanele responsabile cu aprecierea riscului se vor interesa, în special, de grupa de vârstă pentru care este prevăzut/prevăzută echipamentul/instalația.

— Ce se înțelege prin utilizare previzibilă?

Aceasta înseamnă o utilizare a echipamentului/instalației de către copii (mai mari sau mai mici), diferită de utilizarea preconizată. De asemenea, este vorba despre utilizarea simultană a echipamentului/instalației de către mai mulți consumatori.

— În ce mediu înconjurător va fi utilizat/utilizată echipamentul/instalația?

— Echipamentul/instalația este utilizat/utilizată în interior sau în exterior?

— Echipamentul/instalația este influențat/influențată de condițiile climatice?

— Echipamentul/instalația interacționează cu alte echipamente/instalații?

— Echipamentul/instalația funcționează sub supraveghere sau nu?

4.1.1. La determinarea limitelor trebuie să se țină seama și de următoarele aspecte:

a) determinarea limitelor prin folosirea echipamentului și/sau instalației;

b) accesul unor grupe de persoane cu risc crescut (vârstă neadecvată, persoane cu handicap, kinetoze — rău de înălțime, rău de mișcare etc.);

c) afișarea acestor contraîndicații de utilizare.

4.2. A doua etapă: Identificarea pericolelor

Identificarea pericolelor este o etapă crucială în procesul de apreciere a riscului. Un pericol neobservat va reprezenta întotdeauna un risc necunoscut. Într-adevăr, dacă un pericol nu a fost detectat, este imposibil să se ia măsuri de securitate. De aici rezultă importanța de a cerceta în mod aprofundat și sistematic pericolele pe care le comportă echipamentul/instalația.

Pericolele sunt inerente la echipamentele/instalațiile din parcurile de distracții și spațiile de joacă. Pericolele pot rezulta din:

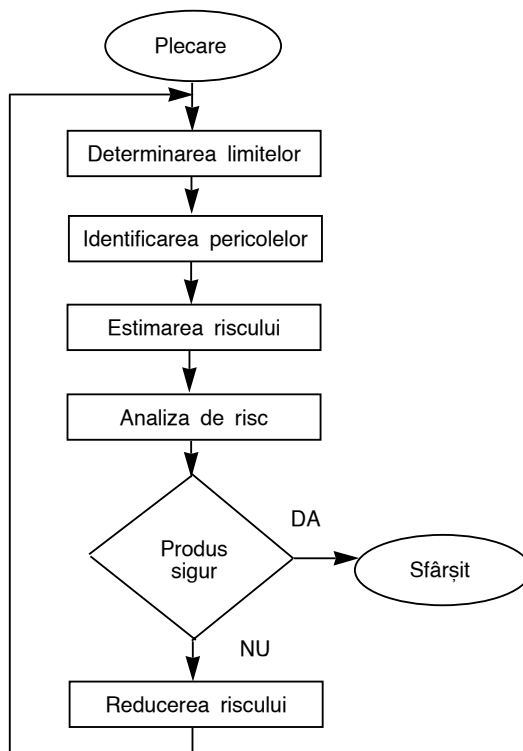
— caracteristicile locului de amplasare;

— condițiile de utilizare;

- starea tehnică a echipamentului (slăbirea echipamentului);
- condițiile atmosferice extreme prevăzute sau nu (de exemplu: excesiv de cald, excesiv de rece, precipitații, curenți de aer etc.);

- comportamentul uman (utilizare prevăzută + utilizare previzibilă);
- starea de deteriorare și uzura echipamentului/instalației după o perioadă de utilizare;
- lipsa personalului de supraveghere.

4.3. Etapa a treia: Estimarea riscului



4.3.1. La secvența „Identificarea pericolelor“ se va insista și pe „Identificarea persoanelor cu risc crescut“.

4.3.2. La secvența „Estimarea riscului“ se va insista și pe „Estimarea riscului în funcție de numărul și mărimea pericolelor“.

5. Autorizări

5.1. Analiza de risc va fi efectuată numai de agenți economici autorizați de ISCIR—INSPECT în acest scop și de specialiști desemnați de autoritățile locale din direcțiile de sănătate publică.

5.2. În vederea autorizării pentru efectuarea analizei de risc, agenții economici au următoarele obligații și responsabilități:

a) să posede prescripțiile tehnice, Colecția ISCIR, specifice domeniului pentru care elaborează studiul analizei de risc;

b) să propună prin decizie, conform modelului din anexa A, în vederea autorizării de către ISCIR—INSPECT, personal de specialitate care să avizeze lucrările efectuate. Orice schimbare a personalului de specialitate autorizat va fi comunicată la ISCIR—INSPECT și va deveni definitivă după confirmarea de către aceasta;

c) să elaboreze programul (procedura) de studii specific (specifică) analizei de risc, care trebuie să fie prezentat spre avizare la ISCIR—INSPECT;

d) să elaboreze analiza de risc și să stabilească măsurile preventive în urma acesteia, iar rezultatele să fie comunicate deținătorului/utilizatorului de echipamente/instalații.

5.3. Personalul tehnic autorizat de ISCIR—INSPECT pentru avizarea studiilor are următoarele obligații și responsabilități:

a) să avizeze studiile privind analiza de risc, în conformitate cu domeniul pentru care a primit autorizația din partea ISCIR—INSPECT;

b) să avizeze studiile privind analiza de risc numai dacă acestea au fost elaborate conform prezentei metodologii;

c) la avizarea studiilor privind analiza de risc să utilizeze numai buletine de examinare și încercare emise de laboratoare autorizate de ISCIR—INSPECT.

5.4. Personalul de specialitate care urmează să fie autorizat de ISCIR—INSPECT pentru avizarea studiilor privind analiza de risc trebuie să fie absolvent al unui institut de învățământ tehnic superior și să aibă o vechime în specialitate de cel puțin 10 ani.

5.5. În vederea autorizării agenții economici care vor efectua analize de risc vor înainta la ISCIR—INSPECT o documentație întocmită în conformitate cu prevederile anexei B.

Model pentru Decizia de numire a personalului tehnic pentru avizarea studiilor privind analiza de risc, propus de agentul economic să fie autorizat de ISCIR—INSPECT

Antetul agentului economic

DECIZIE

Nr. din

Unitatea, reprezentată prin manager (director), având în vedere legislația cu privire la funcționarea în condiții de securitate a echipamentelor/instalațiilor montate și utilizate în parcurile de distracții și spațiile de joacă și în vederea aplicării măsurilor prevăzute de prescripțiile tehnice,

DECIDE :

1. Domnul/Doamna, de specialitate, având funcția de, începând cu data de se numește responsabil cu avizarea studiilor privind analiza de risc, din cadrul, urmând să fie autorizat de ISCIR—INSPECT.

2. Responsabilul cu avizarea studiilor privind analiza de risc este obligat să cunoască și să respecte întocmai prevederile legislației în vigoare și ale prescripțiilor tehnice, sarcinile lui fiind cele care rezultă din prescripțiile tehnice, Colecția ISCIR.

3. Activitatea responsabilului cu avizarea studiilor privind analiza de risc va fi coordonată și îndrumată din partea conducerii de, care răspunde împreună cu acesta de luarea măsurilor pentru aplicarea legislației în vigoare și a prescripțiilor tehnice.

4. Încălcarea obligațiilor prevăzute de prescripțiile tehnice, Colecția ISCIR, atrage, după caz, răspunderea disciplinară, materială, civilă sau penală a celor vinovați.

5. Prezenta decizie anulează decizia anterioară nr. din și devine definitivă după autorizarea responsabilului de către ISCIR—INSPECT.

Manager,.....
(Numele, prenumele,
semnătura și ștampila)

Oficiul juridic

.....
(Numele, prenumele
și semnătura)ANEXA B
la metodologie**CONȚINUTUL****documentației pentru obținerea autorizației de a efectua analiza de risc pentru echipamentele/instalațiile montate și utilizate în parcurile de distracții**

Documentația se întocmește de către agentul economic solicitant, se înaintează la ISCIR—INSPECT și va conține un memoriu în care se vor preciza următoarele:

- a) domeniul pentru care se solicită autorizarea;
- b) dotarea cu mijloace de examinare și investigare prin laboratoare proprii sau angajate cu contract, autorizate de ISCIR—INSPECT;
- c) numele și prenumele, pregătirea teoretică, vechimea în specialitate și cea în domeniu pentru personalul propus să avizeze studiile pentru analiza de risc, care urmează să fie autorizat de ISCIR—INSPECT;
- d) decizia de numire a personalului, conform modelului din anexa A.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind comercializarea produselor supuse autorizării**

În temeiul art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 267/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și al prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 199/2000 privind înființarea Companiei Naționale „Imprimeria Națională” — S.A., aprobată cu modificări prin Legea nr. 402/2001,

în temeiul prevederilor art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2001 privind regimul accizelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 523/2002, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Produsele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2001 privind regimul accizelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 523/2002, cu modificările și completările ulterioare, ca fiind supuse autorizării sunt:

1. alcool, distilate, băuturi alcoolice;
2. produse din tutun;

3. uleiuri minerale;
4. cafea.

Art. 2. — Pentru toate livrările și transferurile produselor enumerate la art. 1, efectuate de către agenții economici producători interni și importatori în relațiile comerciale (producător sau importator — angro — en détail, transferuri între gestiuni), prevăzute de Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 158/2001, cu modificările și completările ulterioare, se vor utiliza în mod obligatoriu facturi fiscale speciale sau avize speciale de însoțire a mărfii, după caz.

Art. 3. — Modelele facturilor fiscale speciale sau avizelor speciale de însoțire a mărfii, precum și situațiile în care acestea sunt utilizate sunt cele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Facturile fiscale și avizele de însoțire a mărfii au regim special și se tipăresc de Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A., utilizându-se hârtii, cerneluri speciale și alte elemente de siguranță.

Art. 5. — Pe lungimea în diagonală a fiecărui document prevăzut la art. 3 se vor inscripționa denumirile produselor comercializate și, dacă este cazul, relația comercială și calitatea furnizorului și a cumpărătorului, conform prevederilor art. 17 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — (1) Documentele cu regim special prevăzute de prezentul ordin vor fi distribuite de Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A. fiecărei direcții generale a finanțelor publice județene, a municipiului București și Direcției generale de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov, conform solicitării acestora, în baza unei comenzi lunare.

(2) Necesarul de astfel de documente va fi stabilit de fiecare agent economic. Distribuirea documentelor către utilizatori se va face direct de către direcțiile generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov, contra cost, pe bază de comenzi scrise, conform modelului prezentat în anexa nr. 6 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Nota de comandă va fi aprobată numai dacă solicitantul justifică necesitatea achiziționării de facturi fiscale speciale și de avize speciale de însoțire a mărfii, în calitate de agent economic autorizat să comercializeze respectivele produse.

(4) Orice nouă comandă de astfel de documente va fi condiționată de justificarea utilizării documentelor ridicate anterior, prin prezentarea evidenței achiziționării și utilizării documentelor fiscale speciale, întocmită conform modelului prezentat în anexa nr. 7 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A. va tipări formulare pe baza unui necesar mediu lunar anterior, asigurând permanent un stoc de siguranță pentru 1—5 luni, și le va distribui spre vânzare fiecărei direcții generale a finanțelor publice județene, a municipiului București și Direcției generale de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov.

Art. 8. — (1) După aprobarea comenzii, fiecare agent economic va achita în contul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București și

Direcției generale de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov contravaloarea formularelor fiscale speciale aprobate.

(2) Pentru activitatea prestată direcțiile generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov vor aplica un comision de 25% la prețul de livrare al Companiei Naționale „Imprimeria Națională” — S.A.

(3) Transportul formularelor speciale la direcțiile generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București și la Direcția generală de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov se asigură de Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A.

(4) Veniturile realizate potrivit alin. (2) vor fi utilizate în conformitate cu prevederile legale.

Art. 9. — (1) Între datele de 1 și 5 ale lunii pentru luna precedentă, direcțiile generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov vor raporta în scris și electronic către Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A. situația vânzărilor și a stocului, detaliate pe utilizatori și plaje de serii, conform unui model aprobat de Consiliul de administrație al Companiei Naționale „Imprimeria Națională” — S.A.

(2) Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A. va emite lunar, pe baza raportărilor prevăzute la alin. (1), facturi fiscale către direcțiile generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov, pentru vânzările din luna anterioară, care vor fi plătite în termen de 3 zile de la data emiterii.

Art. 10. — Până la data de 31 decembrie 2003 Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A. va asigura un sistem informatic pentru gestionarea formularelor în cauză, care va fi pus gratuit la dispoziția direcțiilor generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București și Direcției generale de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov, pentru utilizare, în vederea evidențierii vânzărilor de formulare speciale și a stocului.

Art. 11. — (1) Prezentul ordin intră în vigoare la data de întâi a lunii următoare publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A., direcțiile generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili din municipiul București și din județul Ilfov, Direcția generală de politică și legislație fiscală, Direcția generală a contabilității publice și Direcția de buget și contabilitate internă vor lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prezentului ordin.

p. Ministrul finanțelor publice,
Maria Manolescu,
secretar de stat

București, 12 iunie 2003.
Nr. 759 bis.

ACTE ALE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. II

din 31 martie 2003

Sub președinția președintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b¹) din Codul de procedură civilă, referitoare la competența materială de soluționare a conflictelor de muncă.

Ministerul Public a fost reprezentat de Gabriela Ghiță, adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut recursul în interesul legii, învederând că dispozițiile din actualul cod al muncii, adoptat prin Legea nr. 53/2003, impun reconsiderarea unor argumente invocate în sprijinul acestei căi extraordinare de atac. Ca urmare, a pus concluzii pentru admiterea recursului în interesul legii, în sensul de a se stabili că tribunalului îi revine competența de a judeca, în fond, conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege specială în competența altor instanțe.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b¹) din Codul de procedură civilă, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar cu privire la competența materială de a judeca, în fond, conflictele de muncă.

1. Astfel, unele instanțe au considerat că judecătorii lor le revine competența de a soluționa, în primă instanță, conflictele de muncă.

În sprijinul acestei soluții au fost invocate dispozițiile art. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora judecătorii au plenitudine de jurisdicție, soluționând în primă instanță toate procesele și cererile, în afară de cele date prin lege în competența altor instanțe.

S-a relevat că luarea anumitor cauze din competența judecătoreiei, ca instanță de drept comun, trebuie să fie expresă, ceea ce nu se poate considera că se prevede prin art. 2 pct. 1 lit. b¹) din Codul de procedură civilă. Sub acest aspect, făcându-se referire la prevederile art. 58—61 din Legea nr. 168/1999, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, s-a susținut că tribunalelor le revine numai competența de a soluționa cererile formulate de unitate pentru încetarea grevei sau pentru obligarea la despăgubiri a persoanelor vinovate de declanșarea ilegală a grevei.

Tot astfel, făcându-se referire la dispozițiile art. IV alin. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, aprobată cu modificări prin Legea nr. 118/2001, potrivit cărora soluționarea în fond a litigiilor de muncă, aflate atunci pe rolul judecătorilor, a revenit completelor specializate pentru judecarea conflictelor și litigiilor de muncă, ce au luat ființă în cadrul fiecărei judecătoreii, s-a apreciat că succesiunea de reglementare nu poate determina anularea priorității de aplicare dintre legea cu caracter general (Codul de procedură civilă) și legile speciale (Legea nr. 168/1999 și Ordonanța

de urgență a Guvernului nr. 179/1999), pentru a se ajunge la concluzia că tribunalele ar fi instanțe de drept comun în materia conflictelor de muncă.

2. Alte instanțe, invocând modificările aduse Codului de procedură civilă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, s-au pronunțat în sensul că tribunalului îi revine competența de a judeca, în fond, conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege specială în competența altor instanțe.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Într-adevăr, potrivit dispoziției din art. 2 pct. 1 lit. b¹) din Codul de procedură civilă, introdusă în acest cod prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, tribunalele judecă, în primă instanță, „conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe”.

Pe de altă parte, prin art. 249 din Codul muncii, adoptat prin Legea nr. 53/2003, se prevede că „Procedura de soluționare a conflictelor de muncă se stabilește prin lege specială”.

În această privință este de observat că prin art. 248 din Codul muncii se face distincție între conflictele de interese și conflictele de drepturi.

Astfel, în conformitate cu art. 248 alin. (2) din Codul muncii, „Conflictele de muncă ce au ca obiect stabilirea condițiilor de muncă cu ocazia negocierii contractelor colective de muncă sunt conflicte referitoare la interesele cu caracter profesional, social sau economic ale salariaților, denumite *conflicte de interese*”, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „Conflictele de muncă ce au ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații decurgând din legi ori din alte acte normative, precum și din contractele colective sau individuale de muncă sunt conflicte referitoare la drepturile salariaților, denumite *conflicte de drepturi*”.

O atare distincție însă este lipsită de relevanță cât timp prin art. 249 din Codul muncii și prin art. 2 pct. 1 lit. b¹) din Codul de procedură civilă, care se referă la competența de judecată în materia conflictelor de muncă, nu se face nici o distincție în raport cu natura acestora.

De altfel, reglementând competența instanțelor în materia conflictelor de drepturi, Legea nr. 168/1999 a prevăzut, prin art. 71, că „Instanțele judecătorești competente să judece cereri referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se stabilesc prin lege”.

Cum prin art. 82 din aceeași lege se prevede că dispozițiile sale „referitoare la procedura de soluționare a conflictelor de drepturi se completează în mod corespunzător cu prevederile Codului de procedură civilă”, iar în art. 2 pct. 1 lit. b¹) din acest cod se prevede că tribunalul judecă, în primă instanță, conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe, este evident că tribunalului îi revine competența de a soluționa, în fond, cererile privind conflicte de drepturi ori de câte ori prin lege specială nu se prevede altfel.

Tot astfel, ca urmare a modificărilor aduse prin art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 articolelor 58—61 din Legea nr. 168/1999, nici în cazul conflictelor de interese la care se referă aceste texte de lege,

competența de a judeca nu mai revine judecătoriei, ci tribunalului.

Rămâne însă exceptată de la competența generală a tribunalului de judecare a conflictelor de muncă, stabilită prin art. 2 pct. 1 lit. b¹) din Codul de procedură civilă, cererea de suspendare a grevei care, potrivit art. 56 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, se adresează curții de apel în a cărei circumscripție își are sediul unitatea.

Dispozițiile art. IV alin. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999, potrivit căreia „Cauzele care au ca obiect judecarea în fond a unor litigii de muncă, aflate

pe rolul judecătoriilor, vor fi trecute la completele care judecă conflictele de muncă și litigiile de muncă din cadrul judecătoriei respective, imediat după înființarea acestora“, nu pot avea decât semnificația unor reglementări tranzitorii, necesare în acea perioadă pentru trecerea cauzelor vizate la completele specializate prevăzute să ia ființă.

O altă interpretare ar fi contrară atât spiritului ordonanței de urgență menționate, cât și dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b¹) din Codul de procedură civilă, corelate cu prevederile art. 248 și 249 din Codul muncii recent adoptat și cu cele ale art. 298 din același cod, referitoare la abrogarea unor legi și a oricăror alte dispoziții contrare.

În consecință, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că tribunalului îi revine competența de a judeca, în fond, conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege specială în competența altor instanțe.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b¹) din Codul de procedură civilă, stabilește că tribunalului îi revine competența de a judeca, în fond, conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege specială în competența altor instanțe. Pronunțată în ședință publică azi, 31 martie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE,
PAUL FLOREA

Prim-magistrat asistent,
Ioan Răileanu

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. III

din 31 martie 2003

Sub președinția președintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, referitor la aplicarea dispozițiilor art. 20¹ alin. 3 din Legea nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor.

Ministerul Public a fost reprezentat de Gabriela Ghiță, procuror general adjunct în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, care a susținut recursul în interesul legii astfel cum a fost formulat.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 20¹ alin. 3 din Legea nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor, introdus în această lege prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 186/1999 și menținut prin Legea nr. 597/2002, instanțele judecătorești s-au pronunțat diferit.

Astfel, unele instanțe, fiind sesizate de executorii bancari ai băncilor aflate în lichidare cu cereri de încuviințare a executării silite, întemeiate pe dispozițiile art. 373¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, au considerat că aceste cereri sunt supuse taxei de timbru în condițiile prevăzute de Legea nr. 146/1997.

Pentru a se ajunge la această concluzie s-a apreciat că dispozițiile de scutire de taxe de timbru din art. 20¹ alin. 3 din Legea nr. 83/1998, astfel cum a fost modificată și completată inițial prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 186/1999 și apoi prin Legea nr. 597/2002, s-ar referi numai la acțiunile introduse de lichidatori, iar nu și la cererile executorilor bancari de investire a hotărârilor cu formulă executorie sau pentru încuviințarea executării silite.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că sunt scutite de taxe de timbru, în condițiile prevăzute de textul de lege menționat, și cererile de executare silită sau de investire cu formulă executorie a hotărârilor, formulate de executorii bancari ai băncilor aflate în lichidare.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Anterior introducerii art. 20¹ în Legea nr. 83/1998, această lege nu conținea nici o dispoziție referitoare la taxele de timbru aplicabile în cazul acțiunilor și cererilor formulate în cadrul procedurii falimentului băncilor.

Pentru astfel de situații erau deci aplicabile dispozițiile cu caracter general prevăzute în art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, astfel cum a fost completată prin Ordonanța Guvernului nr. 30/1999 și cum se prevede și prin Hotărârea Guvernului nr. 752 din 16 septembrie 1999, care se referă la „acțiuni, cereri și contestații introduse în temeiul Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului [...]“.

Prin art. 20¹ alin. 3 din Legea nr. 83/1998, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 186/1999 și menținut prin Legea nr. 597 din 29 octombrie 2002, se prevede însă că „Acțiunile introduse de lichidator în aplicarea dispozițiilor prezentei legi sunt scutite de taxe de timbru“.

Pentru justa delimitare a sferei de aplicabilitate a acestei dispoziții, se impune a fi avute în vedere prevederile art. 10 lit. f) din Legea nr. 83/1998, în conținutul ce li s-a dat prin Legea nr. 597/2002, potrivit căroră „menținerea, rezilierea sau denunțarea unor contracte încheiate de instituția de credit debitoare, precum și încheierea de noi contracte în interesul procedurii falimentului“ sunt incluse între atribuțiile principale ale lichidatorului.

Este de observat, de asemenea, că prin art. 10 lit. o) și p) din Legea nr. 83/1998, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 597/2002, se prevede că lichidatorului îi mai revin următoarele atribuții: „încheierea oricărui document în numele instituției de credit debitoare, inițierea și coordonarea, în numele acesteia, a oricărei acțiuni sau proceduri legale“, precum și „efectuarea oricăror acte de procedură cerute de prezenta lege“.

Tot astfel este de reținut că legea menționată a mai stabilit, în cadrul art. 10 lit. d), că lichidatorul are și atribuția de a angaja personalul necesar în vederea lichidării, precum și de a conduce activitatea acestuia.

Or, cât timp personalul menționat, din care fac parte și executorii bancari ai băncilor aflate în faliment, lucrează la cererea și în numele lichidatorului, ca reprezentanți ai săi, pentru realizarea scopului de a încasa creanțele din averea băncii debitoare, rezultate din transferul de bunuri sau de sume de bani, acțiunile pe care ei le introduc în aplicarea dispozițiilor Legii nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor trebuie să se bucure de același regim de favoare ca și cele exercitate de către lichidatorul însuși și să fie

scutite de taxe de timbru în conformitate cu art. 20¹ alin. 3 din aceeași lege.

A considera altfel ar însemna să se creeze o discriminare artificială în ceea ce privește regimul taxelor de timbru aplicabile acțiunilor introduse în temeiul Legii privind procedura falimentului băncilor, după cum acestea sunt exercitate de către lichidator sau de către persoanele împuternicite de acesta, ceea ce ar fi inadmisibil.

De altfel, din însăși formularea actualului articol 20¹ alin. 3 din Legea nr. 83/1998 rezultă că dispoziția de scutire de taxe de timbru privește toate acțiunile susceptibile a fi introduse de lichidator, deci și cele care, eventual, s-ar exercita în numele său de către persoanele împuternicite de acesta, cum sunt executorii bancari din cadrul băncilor aflate în faliment, evident în măsura în care prin ele se urmărește realizarea finalității acelei legi.

De același tratament favorabil, de scutire de taxe de timbru, se impune a beneficia și cererile ulterioare ale persoanelor împuternicite de lichidator, care sunt întemeiate pe dispozițiile art. 373¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, cum sunt cele privind investirea cu formulă executorie sau încuviințarea executării silită, precum și cele referitoare la aplicarea art. 22, 24 și 25 din Legea nr. 83/1998, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 597/2002.

O atare interpretare a dispozițiilor legale la care s-a făcut referire ar fi în spiritul prevederilor Legii nr. 83/1998, cu modificările și completările ulterioare, prin care nu este reglementat nici un caz de exceptare de la beneficiul de scutire de taxe a acțiunilor introduse de lichidator. Mai mult, lipsirea persoanelor ce ar acționa în numele lichidatorului, care le-a împuternicit să lucreze în numele său, de aceleași scutiri de taxe de timbru ca și el ar lipsi de conținut actul de împuternicire dat în exercitarea atribuțiilor conferite prin art. 10 din Legea nr. 83/1998 și ar contraveni finalității acestei legi.

În consecință, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că acțiunile și cererile adresate instanței de lichidator sau de persoanele împuternicite de acesta în exercitarea atribuțiilor conferite prin art. 10 din Legea nr. 83/1998, inclusiv cererile ulterioare formulate în conformitate cu prevederile art. 373¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, în cadrul activității de executare silită și în aplicarea art. 22, 24 și 25 din aceeași lege, sunt scutite de taxe de timbru.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție. În aplicarea dispozițiilor art. 20¹ alin. 3 din Legea nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor, stabilește: Acțiunile și cererile adresate instanței de lichidator sau de persoanele împuternicite de acesta în exercitarea atribuțiilor conferite prin art. 10 din Legea nr. 83/1998, inclusiv cererile ulterioare formulate în conformitate cu prevederile art. 373¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, în cadrul activității de executare silită și în aplicarea art. 22, 24 și 25 din aceeași lege, sunt scutite de taxe de timbru.

Pronunțată în ședință publică azi, 31 martie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE,
PAUL FLOREA

Prim-magistrat asistent,
Ioan Răileanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea“ București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro